

triar un animador, enguany es va contractar el col·lectiu teatral Trono Villegas. Els números d'aquesta formació tarragonina van resultar originals, però segats. Tal volta, alguns dels esquetxos hagués pogut donar més de si, però una continència pactada va malmetre l'apoteosi final.

Tot i això, una nota, que en principi es preveia simpàtica, va esdevenir un xic desafortunada: dalt de l'escenari, premiats i actors van intercanviar-se els papers en un moment donat, provocant un embolic divertit. L'acció, però, va establir un precedent arriscat de cara al desenvolupament de l'acte. Des d'aquell moment, la identitat dels premiats es va anar posant en dubte a cada moment, la qual cosa va fer que la inexperiència a dirigir-se a la parròquia d'alguns artistes fos més primmirada, fet que no va jugar, precisament, a favor de la seva projecció pública.

La Nit dels Premis Reus, que de fa quatre anys tanca una setmana d'activitats culturals, ha anat arrossegant una certa polèmica, l'existència de la qual no ha estat sempre reconeguda per aquells que han anat configurant-ne edició rera edició.

Certs col·lectius ciutadans no s'han cansat de criticar el que han qualificat d'*esdeveniment revestit de pompositat i eina de vanagloriament per a organitzadors, polítics i premiadors*. A nivell popular, la Nit dels Premis Reus ha esdevingut i esdevé quelcom llunyà. En aquest sentit, s'han fet esforços per descentralitzar activitats,

tot muntant exposicions i presentacions relacionades amb els Premis. Els Premis Reus no han tingut la projecció nacional que es mereixen i això es deu a dos motius: per una part, a la inexistència d'un premi específic de literatura, parcel·la reina entre les manifestacions culturals, i per un altra, a la miopia que pateixen una bona part de periodistes de la Ciutat Comtal, la qual no els permet veure-hi més enllà de l'àrea metropolitana.

En relació a la primera mancança, val la pena que algú trenqui amb els esquemes immobiliers que fermen la cultura d'aquest país. No passa res si un recull de premis, ben dotats econòmicament, no n'inclou cap de novel·la o de poesia; la videocreació, la fotografia i moltes altres manifestacions culturals tenen motius suficients per merèixer l'aplaudiment de la societat i dels seus representants. Quant a la segona, els fets demostren que, a les comarques, no els cal que ningú els esperoni per fomentar la cultura i el nacionalisme.

Els Premis Reus han aconseguit arrelar-se entre aquells que es mouen culturalment, i el que és més important, han motivat els qui estan al marge dels cercles de creació i pensament. La tasca de les diferents entitats i institucions que els fan possibles ha de ser continuada, modificant-ne, si s'escau, les bases, i dotant-los amb una quantitat econòmica més alta.

FERRAN CALABUIG
PERIODISTA

Erra que erra

De petit sempre trobava algú disposat a fer-me recitar, com més de pressa millor, allò que diu *per la carretera de Tarragona hi havia un carro tot carregat de garrofes*. I és que això de les erres no se m'ha donat mai prou bé. No fa massa dies vaig tenir l'oportunitat de treballar tota una tarda amb una eina realment innovadora. Ho explico. Una empresa especialitzada a fabricar contestadors telefònics automàtics, giny molt utilitzat però que sempre em produeix un rebuig visceral, va inventar un xip capaç de gravar i reproduir la veu, que substituirà les cintes magnetofòniques dels contestadors. A partir d'una gravació estàndard, un ordinador d'aparença ordinària, però amb un farcit extraordinàriament complicat i complex, sintetitza els sons que escolta i els deixa a punt de ser fixats en un circuit imprès, com tots, de dimensions reduïdíssimes. No cal dir que aquest primer contacte em va produir perplexitat, i de retruc vaig establir amb la màquina la distància que em va aconsellar l'absolut desconeixement que tenia d'aquest món. Després dels primers assajos, teva i meva, amb una xinesa molt joveneta que telejava com si fos una peça més del complicat engendrament, ens vam encallar. No aconseguíem, encara que rectificàvem a tort i a dret, treure el to adequat d'alguna de les paraules. Fallava alguna cosa, i teníem interès en la màxima qualitat, perquè l'èxit de la joguina que volíem fabricar depenia en gran part del fet que el producte arribés al mercat amb la millor perfecció possible. Aviat, sortosament, vam descobrir l'entrebanc. La màquina, acostumada a d'altres idiomes, sobretot l'anglès i el francès, no feia les erres, i les deixava en un so a mig camí de la g. Vaja, que parlava com jo. Aquesta descoberta, oli en un llum. Acostumat com hi estic, vam anar a substituir les paraules amb una erra per sinònims adequats. No era qüestió d'obligar-la a dir *per la carretera de Tarragona*... La propera vegada que em retrobi amb ella, l'he de felicitar. Haguiat merescudament el primer premi d'investigació tecnològica d'aquest any atorgat pel govern de Hong-Kong, el seu lloc d'origen. Per cert que, en el lliurament del guardó, no hi havia cap dona que es fes la gatosa. Ni cap home, és clar, només faltaria. I això que sempre he preferit aquell que diu alguna inconveniència perquè eventualment ha begut un pèl massa a l'altre que les diu sovint malgrat no haver tastat l'alcohol de fa mesos. A despit de la pronúncia, erra que erra.

TOMÀS BARBERÀ MONNÉ